

Recuperem la inte

"Alliçonat per les crisis monetàries que varen generar un deversall devaluatori, Boyer ara diu que el cost econòmic podria ser massa car i calcula que la data de 1999 és molt improbable, per no dir impossible."

Yasser Arafat.

Dilluns, 22. Ja hi ha majoria absolutíssima a Palestina i estem en condicions d'oblidar de forma molt convenient una campanya electoral més aviat pintoresca –per no dir coactiva i descarada–. De bon principi, el contribuent europeu ha pagat amb molta generositat i els tres-cents observadors de la Unió Europea han pogut aconseguir minvar una mica abusos tan aparatosos com la dubtosa repartició territorial dels escons –“jerry-mandering” és el nom de la tècnica–, la compra de candidats d'oposició, moltes amenaces als periodistes i líders poc pro-Arafat, confiscació de material radiofònic i de televisió, censura virtual en benefici de la televisió pública palestina –exemple de propagandisme–. “Reporters sans Frontières” va denunciar un “profund desequilibri” en benefici d'Arafat. És cert que convenia un resultat electoral que ratifiqués els acords d'Arafat amb Israel però no sabem amb claredat quin és el futur del pluralisme polític a la nova Palestina. Ara la Unió Europea farà arribar a Arafat un altre xec per 40.000 milions de pessetes. Tot això ben bé mereixia un somriure entusiasta de Jimmy Carter.

Dimarts, 23. Les declaracions de Miguel Boyer sobre la moneda única europea han tingut repercussió al *Financial Times*, però suposo que no n'han parlat moltes tertúlies de la ràdio. Al *Periódico* de diumenge, Boyer parlava en contra del “somni dogmàtic” de la moneda única: és un cop fort, si recordem que ell era membre del comitè Delors que va

Miguel Boyer.

preparar el projecte de moneda única –abans “ecu”, ara “euro” i demà qui sap. Alliçonat per les crisis monetàries que varen generar un deversall devaluatori, Boyer ara diu que el cost econòmic podria ser massa car i calcula que la data de 1999 és molt improbable, per no dir impossible. També considera un dogma que “les paritats variables siguin incompatibles amb el mercat únic”. “La semirecessió que sofreix Europa farà més difícil la convergència”, diu Boyer. Feia falta una certa higiene mental a l'hora de parlar del futur europeu i només una intel·ligència sense dogmes com Miguel Boyer podia fer una passa endavant i retorçar el coll a l'euro-retòrica rampant.

Dimecres, 24. “Podríem fer tota una teoria dels cambrers simpàtics, però n'hi hauria prou amb exigir elements generals d'urbanitat”, diu el *gourmand* acostumat a l'afabilitat obsequiosa dels millors *maitres*. “A hores d'ara, hi ha cambrers que fins i tot no saben per quin costat han de servir els plats. La decadència de la formació professional ni tan sols s'atura a les carnisseries, on ja és ben difícil trobar algú que sàpiga tallar la carn”. No sé si aquestes queixes són fruit de l'esnobisme o si vertaderament queden pocs cambrers que puguin destapar una ampolla de xampany amb solvència. Ara bé, la manca de bones formes és general i no és gens excepcional trobar polítics que no saben dir una cosa al reservat d'un restaurant i una altra ben distinta als diaris. Pel que fa als intel·lectuals di-

Inteligència de Miguel Boyer

ARXIU

José Barrionuevo.

guem-ne orgànics, la manca de coherència encara és pitjor que la incompetència d'un *sommelier* amb contracte d'aprenentatge.

Dijous, 25. La bomba Barrionuevo ha esclatat al llindar de la campanya electoral. No podia haver-hi un ingredient més verinós: ara la campanya haurà de rutllar amb molta més violència dialèctica, amb el ventilador giravoltant davant el munt d'excrements. Es una trista fatalitat, tot just quan el debat futur passa per qüestions com són la moneda única europea, l'eutanàsia, l'eclipsi de l'estat de benestar, la reforma de les pensions, la transformació dels partits polítics. Comença un diàleg de sords, inevitable i obscur.

Divendres, 26. El cas d'Izquierda Unida a Arganda –Comunitat de Madrid– ben bé mereixeria una sarsuela postcastissa, segons m'ha contat de bona font un bon amic madrileny. Per fer-ho curt: quan els comunistes obtenen el poder municipal –fa quinze o setze anys– el superàvit de les finances d'Arganda era de 18 milions: quan han perdut les eleccions municipals, el dèficit arribava a més de 3.500 milions. És un bon eslògan per a Cristina Almeida, quan parli de l'esquerra neta. Pel que fa a Arganda, la possibilitat d'endeutament va arribar molt més enllà de tot límit. En nom del benestar proletari, les indústries reberen tanta punició fiscal que gairebé ningú no vol invertir a Arganda. Això sí, el centre assistencial d'Arganda es diu Dolores Ibaruri i el poble té un funcionari municipal per

ARXIU

Cristina Almeida.

cada 75 persones censades. També n'ha resultat molt beneficiada la població de Mauritània: l'ajuntament comunista d'Arganda hi va enviar 150.000 pessetes d'analgèsics, a mans d'una comissió de regidors –preu del viatge: 650.000 pessetes. Per desgràcia, s'oblidaren de posar els analgèsics a la maleta i l'embalum farmacèutic encara és al magatzem municipal.

Valentí Puig